

Сорок перше тисячоліття нашої ери. Уже понад десять тисяч років Імператор сидить непорушно на Золотому Троні Терри. Він є повелителем людства за волею богів і повелителем мільйонів світів за ніццю своїх нескінченних армій. Він гниючий мрсець, що просочений невидимою силою Темного Віку Технологій. Він тліючий правитель, задля вічного «вжиття» якого щодня приносять у жертву тисячу душ.

Утім, навіть у цьому немирущому стані, Імператор не втрачає пильності. Могутні флоталії просуваються крізь демонічні мізми Виру, єдиний спосіб пересування між далекими зорями, їхній шлях освічується Астрономіканом, психічним утіленням волі Імператора. Величезні армії б'ються в ім'я Його на численних світах. Найкращі з Його воїнів — Адептус Астартсс, також відомі як космодсант, біоінженерно підсилені супервоїни. Їхніх братів по зброї шлі легіони: Астра Мілітарум та інші численні планетарні війська, вічно пильна Інквізиція, техножерці Адептус Механікус. Це лише початок переліку слуг Імператора. Не дивлячись на їхню кількість, усі вони ледь стримують натиск чужовців, еретиків, мутантів та хтозна ще чого страшнішого.

Бути людиною в цей час означає бути одним із мільярдів, означає жити в часи найжорстокішого та найкривавішого режиму, що тільки можна уявити. Ця історія саме про ці часи. Забудьте про силу технології та науки, бо багато вже зтрачево та ще більше ніколи не буде віднайдено. Покиньте свої сподівання на прогрес чи порозуміння, бо в смутку темного майбутнього є тільки війна. Серед холодних зірок немає місця миру, лише вічність різні та насилля і сміх жорстоких богів.

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

ПЕРШИЙ

Холодне прибуття Смерть в усипальницях Трохи пуританської інтроспекції

240.Т41 згідно з імперським зоряним календарем. Висліджуючи рецидивіста Мурдіна Ейклона, я прибув на Гонор у пору року, що її місцеві називають Торпор.

Рік на Гонорі тривав двадцять дев'ять стандартних місяців. Торпор займав одинадцять із них, під час яких єдиними ознаками життя були хранителі. З освітлювальними палицями та в термокожухах вони патрулювали околиці гібернаційних усипальниць.

У цих мовчазних сховищах із базальту та кераміту спали вельможі Гонора. Вони дрімали в льодяних склепах, чекаючи Відлиги – пори року між Торпором і Рухом. Навіть повітря стало крижаним. Паморозь укрила усипальниці, а товстий шар льоду скував бляклу землю. Над усім цим, на полотні нескінченної ночі, мерехтіли дивними візерунками зорі. Однією з них було сонце Гонора, таке віддалене в цей момент.

Лише на початку Відлиги Гонор знову повернеться в теплі обійми своєї зірки.

Тоді вона перетвориться з маленької цяточки в палаючу небесну сферу.

Мій збройний кутер, маленький бойовий космічний корабель для подорожей у межах орбіти, прибув до призначеного місця на Склепній горі. Я вже натягнув на себе одяг із системою внутрішнього підігріву та безліч іншого утеплювального спорядження для боротьби з лихою погодою. Утім, жорстокий холод пронизував мене, наче лезо ножа. Сльози збігли з моїх очей та відразу закрижаніли на повіках і щоках. Згадавши культурний брифінг, який для мене підготував мій знатець, я швидко опустив забороло шолома. Усе ще тремтячи, я відчув, як під пластиковою маскою почало циркулювати тепле повітря.

Астропати попередили хранителів про моє прибуття, і вони чекали мене біля злітно-посадкового майданчика. Їхні освітлювальні палиці були опущені на знак поваги, а повітря навколо парувало текучим теплом від їхніх плащів. Я кивнув і показав їхньому лідеру своє посвідчення. Поруч стояв сніговий автомобіль, схожий на двадцятиметрове вістря стріли кольору іржі. Цей апарат міг розсікати сніг за допомогою гострих лиж і шипованих гусениць.

Саме на ньому ми помчали звідси, залишаючи вогні злітного майданчика, які без упину мерехтіли, та мій кинджалоподібний кутер у крижаній імлі зимової ночі.

Шиповані гусениці нашого транспорту здійсмали справжню снігову бурю позаду. Попереду ж, навіть у яскравому світлі фар, була непроглядна пільма. Кабіну, де знаходились я, Лорес Віббен і троє хранителів, освітлювало лише миготіння панелі керування автомобіля. Вентиляційні отвори, вмонтовані в шкіряні крісла, випускали тепле, але несвіже повітря.

Хранитель дав Віббен інфоскрижаль, а та, зацікавлено глянувши, передала її мені. Я зрозумів, що моє забороло було досі опущене. Піднявши його, я почав шукати свої окуляри в кишнях.

З усмішкою Віббен дістала окуляри з кишні утепленого вбрання, в яке була закутана. Вдячно кивнувши, я примостив окуляри на носа й почав читати.

Я саме закінчував дочитувати останній блок тексту, коли транспорт зупинився.

– Процесійна Два-Дванадцять, – оголосив один із хранителів. Ми вийшли, опускаючи наші забороло.

Сніжинки кружляли в темряві навколо нас, сяючи у світлі фар засніженого автомобіля. Я чув про холод, що пробирає до кісток. Імператоре борони, аби не відчутти його знов. Кусючий, разючий, він дійсно відчувався в кістках, прямо всередині мене. Кожен суглоб мого тіла скрипів у німому протесті.

Мої руки та розум заціпеніли.

Справа була кепською.

Процесійна Два-Дванадцять – це усипальниця в західній частині Великого імперського авеню. У ній перебували дванадцять тисяч сто сорок два представники правлячої еліти Гонора.

Ми наблизилися до величного монумента, поскрипуючи снігом, що вкривав сходи.

– Де хранителі усипальниці? – запитуючи я зупинився.

– Мабуть, на обході, – відповіли мені.

Я глянув у сторону Віббен і похитав головою. Її рука зникла десь у глибинах оздобленого хутром одягу.

– Вони ж знали про наше прибуття? – продовжив я, знову звертаючись до хранителів. – Знали, що ми маємо з ними зустрітися?

– Я піду перевірю, – коротко відповів один із них, той самий, що передавав інфоскрижаль. Він рушив сходами нагору, похитуючи флуоресцентним світлом на кінці палиці.